



Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ Θαυματουργός

6 Δεκεμβρίου

Ὁ Κύριος, στὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία του, εἶπε: «Γίνεσθε οἰκτίρμονες, καθὼς καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν οἰκτίρμων ἐστι» (Λουκᾶ, στ' 36). Νὰ γίνεσθε δηλαδή, σπλαχνικοὶ πρὸς τὸν πλησίον καὶ συμπονετικοὶ στὶς δυστυχίες του καὶ τὶς ἀνάγκες του, καθὼς καὶ ὁ οὐράνιος Πατέρας σας εἶναι εὐσπλαχνικὸς πρὸς ὅλους. Μιὰ τέτοια προσωποποίηση τῆς χριστιανικῆς εὐσπλαχνίας ὑπῆρξε καὶ ὁ Ἅγιος Νικόλαος.

Ἔδρασε τὴν ἐποχὴ τῶν αὐτοκρατόρων Διοκλητιανοῦ, Μαξιμιανοῦ καὶ Μεγάλου Κωνσταντίνου. Στὴν ἀρχὴ ἀφιερώθηκε στὸν ἀσκητικὸ βίον, λόγω ὅμως τῆς ξεχωριστῆς ἀρετῆς του τιμήθηκε, χωρὶς νὰ τὸ ἐπιδιώξει, μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιεπισκόπου Μύρων. Ἀπὸ τὴν θέση αὐτὴ καθοδηγοῦσε μὲ ἀγάπη τὸ ποίμνιό του καὶ ὁμολογοῦσε μὲ παρρησία τὴν ἀλήθεια.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ συνελήφθη ἀπὸ τοὺς τοπικοὺς ἄρχοντες καὶ ρίχτηκε στὴν φυλακὴ. Ὅταν ὅμως ἀνῆλθε στὸν αὐτοκρατορικὸ θρόνον ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἐλευθερώθηκαν ὅλοι οἱ χριστιανοὶ καὶ ἔτσι ὁ Νικόλαος ἐπανῆλθε στὸ ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνον. Μάλιστα ἔλαβε μέρος στὴν Α' Οἰκουμενικῆ Σύνοδο, ὅπου ξεχώρισε γιὰ τὴν σοφία καὶ τὴν ἠθικὴ του τελειότητα.

Προικισμένος μὲ τὸ χάρισμα τῆς θαυματουργίας ἔσωσε πολλοὺς ἀνθρώπους καὶ ὅσο ἦταν ἐν ζωῇ ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν κοίμησή του. Γιὰ παράδειγμα ὅταν κάποτε κινδύνευσε κάποιος στὴ θάλασσα – λόγω σφοδρῶν ἀνέμων – καὶ ἐπικαλέστηκε τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου σώθηκε καὶ μάλιστα ἐνῶ βρισκόταν στὴν μέση τοῦ πελάγους βρέθηκε ἀβλαβῆς στὸ σπῆτι του. Τὸ θαῦμα ἐγένε ἀμέσως γνωστὸ στὴν Πόλη καὶ ὁ λαὸς προσῆλθε ἀμέσως σὲ λιτανεῖα καὶ ἀγρυπνία προκειμένου νὰ τιμήσει τὸν θαυματουργὸ Ἅγιο. Πέθανε εἰρηνικὰ τὸ ἔτος 330 μ.Χ.